

PER
CENT

CO

JESÚS
CORTÉS

RO

NTÉS

ESPURNA

bromera

La jove no va ser conscient d'on es trobava fins que un llaurador matiner la va trobar desorientada pels camins de terra que voregen els camps d'arròs de l'Albufera. La roba mostrava un aspecte peculiar, com si la jove s'haguera vestit amb presses, de qualsevol manera. Duia posada del revés una camiseta amb l'estampat d'un cactus verd. Texans curts amb la cremallera mig oberta. Les sabatilles, descordades. Fang i tarquim de séquia de cap a peus. Una bossa de mà empastifada li penjava en bandolera. Als cabells curts i negres els calia una bona rentada.

El llaurador no tardà a adonar-se que es tractava d'una jove perduda que només Déu sap com havia arribat a la marjal. No feia una hora que havia eixit el sol i el vol de garses trencava la calma del paisatge. La jove gemegava de manera inconscient. El llaurador li feia preguntes que no rebien resposta. Cap cotxe pels camins pròxims. Res que indicara que algú l'estiguera buscant. Era diumenge. El llaurador acostumava a dir-se que les nits de dissabte eren la perdició de la joventut, sobretot a l'estiu, quan la diversió de la joventut no tenia límits i es perdia el trellat... i la dignitat.

No feia massa que un altre llaurador es va trobar una altra jove tirada en un arrossar prop de la pedania del Palmar. Durant dies el succés va ser motiu de conversa entre el veïnat. Aleshores, el millor que pogué fer el llaurador va

ser telefonar al 112. Amb la jove de la camiseta del cactus, res va ser massa diferent. Com tampoc res havia sigut diferent en uns casos més endarrerits, tot i que no massa, en el temps.

2

La història de Sofia Bel té diversos punts en comú amb les que van sofrir unes altres joves de quinze o setze anys, drogades i violades a major glòria de les organitzacions criminals que actuen en la indústria del sexe digital.

Negocis sense un pam de net.

En el cas de Sofia Bel potser l'única diferència és la intervenció de Moisès Bru, investigador privat inclinat a patir remordiments de consciència i amb un concepte del món bastant pessimista. En família és un encant. Però quan posa els peus al carrer, el món li desperta el mal geni. Més que com a investigador, Bru s'hi veu com un gos rastrejador que ix a passejar per a olorar pistes pudentes.

Moisès Bru: un qualsevol pel carrer, detectiu sense agència de renom. Uns mesos el separen de la seixantena. No té socis. És com un metge sense hospital que es dona per satisfet amb la consulta privada. Amb Bru a soles al capdavant del negoci, l'oficina no es pot considerar cap agència de detectius com les que es publiciten així, amb un bon grapat de treballadors i secretàries que fan caure de cul. Moisès Bru només té un ajudant, Pau Ferri, llicenciat en Tecnologia, secretari i comodí incondicional. Fora de l'oficina fa servir contactes si li cal. Més enllà de la frontera de la legalitat, dos

o tres confidents untats. Per la via legal fa bona lliga amb un inspector veterà del CNP, Robert Valero. Un bon contacte. Dels que cal cuidar. Inspector i detectiu es respecten mútuament. Entre els dos mantenen un *quid pro quo* del qual no s'han penedit mai. Favors amb favors es paguen.

Moisés Bru havia atés setanta-set casos des que va obrir l'oficina uns anys arrere. El cas de Sofia Bel podria haver sigut el setanta-huit. Oficialment, no ho anava a ser. Es tractava d'un dels casos que Moisés acceptava a canvi de favors. Una pèrdua de temps quasi sempre. En una primera impressió, tot un romanç.

Sofia Bel: adolescent sense rumb vital, amb l'amor propi per terra. Entre els actuals amics i amigues, normalment relegada, com el convidat secundari d'una festa pel qual no s'interessa ningú. Resignada sempre a repartir somriures amables, a seguir les bromes, decidida a tot per ser una més com ho són les que diuen ser les seues millors amigues, Carla i Sandra, sempre envoltades d'una lascívia que les fa estar en la seua salsa. No com Sofia, poc preparada encara per a guanyar-se una reputació i l'acceptació total del grup.

3

Per a Moisés Bru el cas de Sofia Bel comença amb una telefonada. A l'oficina. S'esgota un humit i xafogós mes de juliol. El detectiu no veu l'hora d'anar-se'n de vacances a la platja per a gaudir de les xancles i les bermudes lluny del forn de l'asfalt. L'afecta molt la calor. Està un poc passat de quilos, cosa que no té solució. Tampoc és que li'n vulga donar. És

llépol. Té debilitat pel cabell d'àngel. Al seu aspecte d'os gran i cansat, normalment l'acompanya una cara llarga oculta darrere d'una barba blanca i ben retallada. La veu ronca no desentona.

El telèfon sona cap al migdia. És Blai Gomis, l'agent d'assegurances de Bru. En qüestions d'assegurances sempre cal influència per a enganyar la lletra menuda de les pòlises. Bru ha treballat per a Gomis en nombroses ocasions, sobretot descobrint estafadors de baixes laborals o lesionats d'accidents de cotxe més àgils que un saltimbanqui. Quan, de jove, Blai Gomis començà a treballar amb les assegurances untava empleats de banca perquè li facilitaren llistes de clients amb assegurances domiciliades. Després visitava els clients a casa i amb la seua xarrameca els convencia perquè canviaren de companyia. La cartera de clients no va deixar de créixer. Bru sempre ha vist Blai Gomis com un oportunista professional. El té ben calat, però no li ha fallat mai quan li han cascat un colp al cotxe i Blai ha accelerat els tràmits perquè el taller es posara mà a l'obra tan prompte com fora possible.

Pau, el secretari, passa la telefonada al despatx.

—Es tracta d'un bon amic. Jaume Bel. Té un problema. Un problema gros —comenta l'agent després d'un inici de conversa intrascendent.

Moisés deixa anar una rialleta.

—Tu no tens amics, Blai, tens assegurances.

—Ja veig per on vas. Però els clients són assegurances. Tu, igual que Jaume, sou més que això.

—Fotre, Blai, qualsevol que et senta pensarà que ens entenem al llit.

Intercanvi de somriures.

–Bé, i com de bon amic és el teu amic? –pregunta el detectiu.

–Vam créixer junts. Em feia de guardaespalles quan estudiàvem.

–I ja no, supose.

–Nooo, home, que ja ha plogut! –riu Blai, sorneguer–. Però tinc descompte vitalici en les espatles de corder.

Blai dona dades:

Jaume Bel: carnisser. El negoci, prop del Mercat Central, li ve de família. Matilde Ripoll, l'esposa, treballa en una agència de neteja. Passa la vida entre oficines, hotels o cases particulars.

–Tenen una filla. Filla única. Com tens tu. Sofia Bel. Estudiant.

Moisés nota un calfred.

–Una tarada? Vols amargar-me les vacances? Em pensava que érem amics.

–Defineix *tarada*.

–Molt bé. La versió curta. Tarada: jove que es deixa magrejar i emborratxar per un tarat que es creu el rei del mambo, i ni sap ni vol parar-li els peus perquè és una tarada. Et val?

–Sofia Bel no és això, t'ho puc assegurar.

Davant d'ofertes millors Moisés Bru sempre s'inclina a rebutjar casos amb joventut destarificada pel mig. Per regla general es tracta d'adolescents de famílies acomodades, de les que, resolt el cas, es fan pregar per a pagar els honoraris, més per desinterés que per falta de diners. Però Moisés ha trobat un punt de preocupació en el to de l'agent. Moisés no pot evitar una carassa de fàstic. No veu el dia d'arrancar

a córrer amb les dones a l'apartament de platja. Amb bar al passeig marítim, només que ix pel pati. Però no s'hi pot negar. Blai és un amic. No pot ignorar-lo i deixar-lo flotant en un mar d'excuses.

–T'ho demane com a favor personal. Jo la conec. És una dolçor.

–I de segur que li vas fer l'assegurança de decés.

–Només que va nàixer. L'he vista créixer. Em pintava dibuixos quan la veia. Ja és una dona. Però els pares estan preocupats.

–I saps què li passa?

–Que té setze anys.

–I això és tot? I què vols que faça jo, que la porte a unes jornades espirituals amb el papa?

–Pots parlar amb els pares. Mira si pots fer res. No és la primera vegada que t'ocupes de casos així.

–A falta d'estafadors o amants faig per no avorrir-me. Però és que estic a punt d'abaixar la reixa. I ja tinc a la vista dos casos per a setembre.

Un és el d'un pare divorciat que no paga la pensió d'aliments del fill al·legant falta de recursos econòmics. Les dades rebudes deien que treballava en una fàbrica de mobles per baix mà, sense contracte, per a ser qualificat de desocupat i evitar-ne el pagament. El cas està en l'aire, a falta de confirmació per part del client. L'altre cas pertany a l'àmbit empresarial. Moisès hauria de trobar el deutor d'un concessionari de cotxes en parador desconegut. Tampoc hi ha confirmació per part del client.

–No et durà massa temps. Si la coneixes de segur que t'encisarà.

—Això em faltava! Que Nora em llance pel balcó per vell bavós.

—Ja saps què vull dir.

—Sí, ja sé què vols dir. Vinga, me n'encarregaré. Passa'm el número.

El mateix matí Moisés Bru parla amb el pare de Sofia Bel. L'agafa desossant un pernil ibèric, amb la carnisseria a mig gas. Molta clientela ja ha alçat el vol cap a unes altres latituds.

4

Moisés Bru cita els pares de Sofia Bel dissabte de vesprada, a l'oficina. Si no hi ha massa a fer, Pau fa festa els caps de setmana. Nora, l'esposa de Bru, sempre ha assumit els horaris estranys del marit. La filla, Raquel, tampoc se'n sorprén. Sap de sobra que son pare no té un treball d'horaris fixos.

Els pares de Sofia Bel són puntuals, com ho és la gent que sap que li estan donant un colp de mà i compleix amb la paraula amb els ulls tancats. Van ben vestits, amb roba mil vegades usada, però no tant encara per a deixar de resultar digna. Jaume Bel és un homenot —el guardaespalles perfecte per a l'escarransit de Blai Gomis—, de cos esfèric, galtut, de cabells curts i rissats, i un bigot tan negre com les celles. Matilde Ripoll, l'esposa, dedica a Moisés un tímid somriure com a salutació. El nom de l'agent d'assegurances que tenen en comú no tarda a aparéixer després de les presentacions. El pare l'aprofita per a trencar el gel. Moisés es mostra comprensiu amb el motiu de la visita.

–Tots sabem com són els fills a certes edats –diu.

Mentre s'instal·len al despatx, Matilde Ripoll no deixa de mirar el plànol de València que penja darrere del detectiu. Moisès se n'adona. «Li deuen cridar l'atenció les xinxetes de colors», pensa. La major part marquen punts de venda de droga a la menuda. Casos tancats. I les xinxetes segueixen al mateix lloc, agafant pols.

El pare de Sofia Bel va de cap al gra. Però més que anar al gra, Jaume Bel comença a parlar com si buscara comprensió. L'esposa, amb les mans a la falda, diu que sí amb el cap i de vegades fa algun comentari breu. De les amistats de la filla. Sofia els està amargant la vida, confessa també. Moisès es pot imaginar com.

–Setze anys no són res per a entendre certes coses –comenta el detectiu.

Escoltant Jaume Bel, Moisès aposta per botellots i borratxeres de cap de setmana. La moda imperant. Pensa en la filla dels Bel. Setze anys. Tota la joventut passa pels setze. Però no tota actua com Sofia Bel. Moisès té un bon exemple a casa. I al despatx. No tota la joventut fa lliga amb l'alcohol per a fugir de la realitat o inventar-se'n una altra que els agrade. Això Moisès ho sap.

–Sofia ja no és com era –continua el pare–. A casa sempre fa cara de gos.

–Sembla desconfiada –fica cullerada la mare–. Si li preguntem on va amb les amigues li costa contestar. I si ho fa és de mala gana.

–Tot el que fem li sembla malament –continua el pare–. Només fa cas del que li diuen els amics. Qualsevol dia li demanaran que es llance per un pont i serà capaç de fer-ho.

—És com si s'averkonyira de nosaltres.

—No ens xorren els diners, però no li ha faltat mai de res i ara fa l'efecte que...

A mesura que Moisés rep informació es comença a preguntar si, per equivocació, els Bel no deuen haver adoptat la filla en un reformatori per a joves rebels. Segons els pares, Sofia ha crescut amb una llibertat només administrada per uns iaïos paterns que van desaparéixer quan tenia sis i deu anys. Als iaïos materns no els va arribar a conéixer. Però quan dels altres ja no va quedar ni rastre més enllà d'unes làpides al cementeri, Sofia va passar a ser l'ama de la seua llibertat, del seu temps i de la seua vida. Una vida bastant limitada, si es tenen en compte quines són les seues prioritats. Les amistats, la roba, l'iPhone, les hormones en zel... I, sí, de manera sorprenent, també els estudis. Perquè Sofia estudia. I amb bones notes, segons afirmen els pares. No és de les que afavoreixen les estadístiques del fracàs escolar.

—És el que ens diu sempre: que trau bones notes, que la deixem en pau. Sempre s'escuda en les notes. Però això no li dona dret a empinar el colze com ho deu fer amb els amics, sempre de festa.

—La veritat és que a l'edat de la seua filla, els estudiants sempre tenen alguna cosa a celebrar, sobretot amb el curs mort i enterrat —es permet Moisés el comentari.

—Abans la nostra filla no era així —continua la mare—. Passava les hores mortes amb unes altres amigues que tenia. O dibuixant a casa. Sempre estava dibuixant. Li donaves una llapissera i un paper i ja no sabies res d'ella.

Jaume Bel somriu. Un somriure entre trist i nostàlgic.

–Li agradava calcar dibuixos de tebeos antics que encara guarde. A Sigrid, la del Capitán Trueno, la tenia en un altar. Fins que va descobrir això de les novel·les gràfiques i s'encapritxà amb això del manga.

–I ho feia bé? –pregunta Moisés fingint interès.

–Nosaltres no entenem de coses així, però no ho feia malament –contesta el pare–. Guardava tot el que feia. Té carpetes plenes. Ens ho ensenyava tot. I tot ho feia... Com deia...? A mà alçada, sí, a mà alçada. Li ho ensenyà un mestre d'escola.

–La seua habitació olia a tinta i aquarel·les.

–Ara la roba li fa pudor de tabac i l'alé d'alcohol.

Moisés ho veu mitjanament clar. Des de fa massa temps, els pares de Sofia s'ho oloren tot. L'oloren, literalment, a ella. Saben que beu. Són conscients de l'elevat percentatge de probabilitats que pronostiquen desenllaços fatals.

–Potser amb l'excusa de les bones notes li hem donat massa corda, però tot ha arribat a un punt... –declara Jaume Bel amb consternació.

Matilde Ripoll també admet falta de visió, més preocupada pel treball, per fer front a una carrera universitària si Sofia decidira donar-los una alegria així.

–Sabem que la nostra filla ja no és cap xiqueta. No hem sigut mai durs amb ella. No ens va donar motius –sospira la mare.

–Un dia ens va amollar que la vida era un rotllo i calia aprofitar-la.

–I què era això que deia? Carpaaa, carpeee... *Carpe diem!* Però què era això? No l'enteníem!

–Vol dir ‘aprofita el dia’, literalment –respon Moisés–. Caldria explicar que es tracta d’aprofitar el dia, el moment que vius, però de manera positiva, no emborratxant-te per a divertir-te.

Moisés entén els pares. Fins i tot la seua Raquel va passar per l’etapa del *carpe diem*. L’excusa perfecta per a justificar tot l’injustificable. Com una patent de cors.

Acabant: els pares de Sofia creuen que estan perdent la filla, que Sofia s’està afonant en un perillós mar de banalitats que no duen a cap lloc, sense brúixola, sense que bones paraules i comprensió valguen de res. Sospiten que Sofia és incapaç de veure l’abisme al qual s’acosta pas a pas, com un cec sense bastó obrint-se camí en la foscor. Feia mesos que els pares començaren a olorar-se el panorama. El van olorar tant que l’assumpte ja feia massa pudor i una nit, amb el cap al coixí, van estar d’acord a prendre mesures dràstiques, potser equivocades, sense garanties. Fins i tot una amputació per gangrena té els seus riscos. Però hi ha un risc més gran quedant-se de braços plegats i amb la resignació com argument exculpatòri. Degué ser aleshores, dedueix Moisés, quan l’amic íntim del carnisser, Blai Gomis, va entrar en joc, i, de rebot, Blai li donà cartes a ell.

–Blai m’ha assegurat que vosté ens podria ajudar. Que ja s’ha ocupat de casos així.

–Sí, ho he fet –contesta Moisés–. Joves sense trellat que han acabat en un jutjat, joves que es divertien clavant-se amb vagabunds, bandarres, rotllos de discoteca, vàndals... Quasi sempre, per no dir sempre, eren els pares els que pretenien que els buscara coartades exculpatòries. No se sorprendrien si els dic que de vegades m’alegrava de no trobar-ne.

–Però la nostra Sofia no fa res de tot això.

El pare sembla decidit a no allargar-se més.

–Només volem que... –dubta.

El detectiu ja ho sap. Només volen que ell s'ocupe de Sofia, que siga la seua ombra. El maleït de Blai li ha endossat un cas pel qual renunciaria a la llicència. Ho tenia quasi clar des que Blai li va telefonar. Els pares de Sofia ho volen saber tot de la seua filla. Tot.

La mare busca a la bossa de mà, de les que es pengen al muscle, amb tanca de clic. Tota una joia per als carteristes. Trau una funda de plàstic transparent i la deixa a la taula, prop de Moisès. Dins hi ha una pastilla redona de color café.

–La vaig trobar en una butxaca del pantaló quan el buidava per ficar-lo a la lavadora. No sabem què és. Però ens ho imaginem.

Moisès li fa una ullada. La pastilla mostra dos cercles concèntrics en una banda. Una marca. Ja sap de què té pinta. D'una amfetamina. Alcohol, drogues, caos. *Nihil novum sub sole*. No se'n sorprén.

–Açò podria ser un analgèsic. Sofia pren anticonceptius?

La mirada de la mare es tensa alhora que se li plega el front.

–Que només té setze anys!

–Per això ho pregunte.

–No! –es mostra, a ulls del detectiu, massa categòrica la mare.

Moisès fa ballar la funda entre els dits.

–El més prudent que es podria fer és dur a analitzar açò. Però no cal ser molt malpensats per a sospitar de què es

tracta. Si açò és el que sembla, es deuen imaginar a què dedica la seua filla el temps lliure. No em malinterpreten. Joventut, alcohol, pastilles... És molt probable que jo no descobrira molt més del que ja creuen saber. Si és així, per a què em necessiten?

És una pregunta directa. Però la resposta no va més enllà d'una actitud indecisa. Potser els pares ja se l'havien formulada molt abans de picar a la porta d'un detectiu desconegut. No tenen resposta. Busquen ajuda. I Blai Gomis els ha parlat d'un detectiu. Blai sap que Moisés és catòlic no practicant. Però Moisés dubta que el seu amic ignore que ni exorcismes ni miracles entren en les competències de la seua llicència. Si no és que algun espavilat ha canviat la llei.

—Només volem saber si a més del que ja ens imaginem hi ha alguna cosa més.

—Si volem parlar seriosament amb ella, hem de saber en què s'ha ficat.

—La joventut té els seus recursos per a aconseguir droga —explica Moisés—. Més que traficants en són consumidors. Si parlàrem de tràfic la cosa seria molt diferent. Que la seua filla busque diversió amb una amfetamina no té res d'excepcional. Molta joventut és així d'idiota. No s'ofenguen, però acostume a ser clar. Només cal saber si Sofia és realment idiota o si són uns altres idiotes els que la porten pel mal camí. Això podria dur el seu temps, però no massa si tot és com m'imagine.

Per uns segons el despatx cau en un silenci tan sols alterat pel trànsit del carrer, la remor tranquil·la dels dissabtes.

—Li podem pagar el que...